

har slet ikke tænkt paa, at Fondsbørsen var selve Salen, hvor alle og enhver har Lov til at gaa og handle, og hvor man ikke paa nogen som helst mulig Maade under de nuværende Forhold kunde forhindre, at den ene kunde handle lige saa godt som den anden. Nej, det, man har tænkt paa, er det, man hidtil har kaldt Notering. Ja, men saa er det en højst uheldig Maade at lovgive paa, thi det, det først og fremmest gælder, er, at Lovsproget falder sammen med almindelig menneskelige Tale og Forstaelse, at der ikke indføres nye Begreber i saa Henseende. Men lad os nu altsaa antage, at det virkelig skulde være Meningen, at Børsen fremdeles skulde være fri, og det, man egentlig vilde have Regler for, er noget helt andet end det, der bogstavelig staar, altsaa egentlig kun er *Noteringen*. Saa vil jeg sige, at man kan gøre den principielle Indvending mod den Ordning, der efterhaanden har institueret sig: at det er Vekselerere, altsaa Folk, der selv gør Forretninger, som sætter Kurserne, at disse kunde være interesserede i denne eller hin Kurs og købe og sælge med dette for Øje, og at det ideale ubetinget maa være, at det er Vekselmæglere, der sætter Kursen, Folk, der kun handler kommissionsvis og ingen Interesse har af, at Kursen er denne eller hin. Jeg for mit personlige Vedkommende vil aabent bekende, at jeg ogsaa anser dette for Idealet, og hvis vi endelig med Gevalt skulde gennemføre nogen ny Ordning, hvis det overhovedet var Umagen værd at rejse sig for at skabe en Nyordning af disse Forhold, som betød noget, var det vel for at man skulde kunne komme til at gennemføre denne i sig selv ideale Ordning. Men i samme Aandedræt maa jeg tilføje, at man nu en Gang ikke kan nægte, at Livet er gaaet imod denne Ordning, og i Kraft af det gamle Ord: *Das Leben hat immer Recht*, vil jeg sige, at det nu vil være meget vanskeligt, maaske ugørligt at skrue Udviklingen tilbage. Sikkert har ogsaa den nuværende Ordning sine Fordele. Jeg nævnede før, at der gennemgaaende er større Stabilitet over Kurserne paa Københavns Børs end paa de fleste større Effektbørs. Jeg kan her nævne Berlin og Paris, jeg vil slet ikke tale om New York. Dette hænger for en Del netop sammen med, at der under selve Noteringen kan ske Interventionskøb fra Vekselerernes Side. De kan for egen Regning gribe ind og købe, naar de mener, at et større og pludseligt Fald derved kan forhindres. Og ihvorvel det er blevet Mode at fremstille Vekselererne som nogle skrækkelige Mennesker, vil jeg sige, at det ikke helt

sjældent er sket, at store Vekselererfirmaer har søgt at dæmme op for at forhindre, at en eller anden Kurs faldt uforholdsmæssigt, ved straks selv at gribe ind og altsaa løbe en Risiko, idet de køber for egen Regning og derved kommer til at ligge inde med de paagældende Papirer. Har de derimod ingen Ordre, men skal sidde og arbejde kommissionsvis med Noteringen, maa de roligt se paa, at Kurserne styrter ned. I alt Fald maa jeg sige, at naar der staar i § 4, at under Noteringen maa Medlemmerne af Fondsbørsen — det, vi kalder de kursnoteringsberettigede — kun udføre Forretninger kommissionsvis, bør dette dog i alt Fald ikke gælde Obligationer. Det vilde efter min Formening have en ret skæbnesvanger Indflydelse paa Obligationskurserne. Naar der sker et større Udbud af Obligationer, og som Følge deraf Kurserne trykkes, har de Vekselererfirmaer, der særlig beskæftiger sig med Obligationsforretninger, Lejlighed til at købe til sig selv. De kan ikke i Forvejen vide, naar Nedgang vil ske, men de kan lejlighedsvis købe selv og derved komme til senere at ligge inde med Obligationer, hvormed de til en kommende Termin kan forsyne deres Kunder relativt billigt.

Jeg maa altsaa mene, at i det store og hele er der ikke meget andet at gøre end at gennemføre en Ordning som den, den højttærende Minister har foreslaaet, blot mener jeg, at denne Ordning vil komme af sig selv og ikke behøver Lovgivningsmagtens Indgriben. Og i det sidste Tilfælde mener jeg, at man navnlig maa kunne undgaa denne Børskommissær, som jeg aldeles ikke ser nogen som helst Nytte af. Vi har saamænd Embedsmænd nok at trækkes med, og der er ingen Grund til at oprette flere store Embeder. Da man i sin Tid oprettede et stort Embede for Generaldirektøren for Statsbanerne, fordi man sagde, at det ikke skulde være en Bureaukrat, en Mand fra et Ministerium, som ikke forstod sig paa det, nej, det skulde være en praktisk Forretningsmand — ja, saa fik vi *den, som vi fik*, og om det nu netop var Meningen med den store Gage, at vi skulde have en Mand af hans Støbning, skal jeg lade usagt. Mange tillader sig at tro, at det ikke var det, og man ved jo heller ikke her det mindste om, hvad der kan blive beskikket en fra Ministeriets Side.

Med Hensyn til det meget omtalte Spørgsmaal om Udlaan af Stykker har Lovforslaget ganske sikkert en skarpere og derfor for Publikum mere betryggende Regel end Vedtægterne af 1914, idet der her staar, at saadant Udlaan ikke maa ske, medmin-